ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരകുന്ന്

സമഗ്ര വിപ്ലവം നിസ്തുല മാതൃക

മുഹമ്മദ് നബി(സ) ദൈവത്തിന്റെ അന്ത്യദൂതനാണ്. പ്രവാചക പരമ്പരയിലെ അവസാനകണ്ണി. ചരിത്രത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചത്. അതിനാൽ ആ ജീവിതം തുറന്നുവെച്ച പുസ്തകമാണ്. അതിൽ അവ്യക്തതകളോ അസ്പഷ്ടതകളോ ഇല്ല. പ്രവാചകന്റേതുപോലെ ലോകത്ത് ഇന്നോളം ആരുടെയും ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ മഹദ്ജീവിതത്തിലെ ചെറുതും വലുതും നിസ്സാരവും പ്രധാനവുമായ സംഭവങ്ങളിലൊന്നുപോലും അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല. സഹധർമിണിമാരുമായുള്ള സഹവാസത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളുൾപ്പെടെ ആ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാം ഏവർക്കും വായിച്ചെടുക്കാവുന്നതാണ്.

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ പേരിൽ ലോകത്തെവിടെയും സ്മാരകങ്ങളോ സ്തൂപങ്ങളോ ഇല്ല. ചിത്രങ്ങളോ പ്രതിമകളോ ഇല്ല. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന ആരുമില്ല. അനുകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നേതാവുമില്ല. ജനകോടികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ജീവിക്കുന്നു. അവരുടെ മുഴുജീവിത ചര്യകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദൃശ്യ സാന്നിധ്യമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ പതിനാലിലേറെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ലോകമെങ്ങുമുള്ള കോടാനുകോടി മുസ്‌ലിംകൾ ജീവിതത്തിലുടനീളം വളരെ കണിശതയോടെയും സൂക്ഷ്മതയോടെയും പിന്തുടരുന്നത് പ്രവാചകചര്യയാണ്. നടത്തത്തിലും കിടത്തത്തിലും ഉറക്കത്തിലും ഉണർച്ചയിലും സ്വഭാവത്തിലും സമീപനത്തിലും സമ്പ്രദായത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും സംസാരത്തിലും കർമത്തിലും വികാരത്തിലും വിചാരത്തിലും കേൾവിയിലും കാഴ്ചയിലും ആരാധനയിലും ആചാരത്തിലും പ്രാർഥനകളിലും കീർത്തനങ്ങളിലുമെല്ലാം ആ മഹൽജീവിതത്തെ പിന്തുടരാൻ അവർ പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നു. തീറ്റയിലും കുടിയിലും ഉറക്കത്തിലും ഉണർച്ചയിലും മുഖഭാവത്തിലും മലമൂത്രവിസർജനത്തിലുമൊക്കെ മുഹമ്മദ് നബിയെ അനുധാവനം ചെയ്യാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. വിവാഹവും വിവാഹമോചനവും വ്യക്തിജീവിതവും കുടുംബഘടനയും സാമൂഹികക്രമവും സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകളും സാംസ്കാരിക നിലപാടുകളും രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയും ഭരണസംവിധാനവുമെല്ലാം പ്രവാചകന്റെ നിർദേശങ്ങൾക്കനുരൂപമാകാൻ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ലോകമെങ്ങുമുള്ള നൂറുകോടിയിലേറെ മുസ്‌ലിംകളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് മുഹമ്മദ് നബിയുടെ അദൃശ്യസാന്നിധ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അനുകരിക്കപ്പെടുകയോ പിന്തുടരപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു നേതാവിനെ എവിടെയും കാണാനാവില്ല.

മരുഭൂമിയിലെ മഹാത്ഭുതം

മുഹമ്മദ്നബി മക്കാ മരുഭൂമിയിലാണ് ജനിച്ചത്. പിറവിക്കുമുമ്പേ പിതാവ് അബ്ദുല്ല പരലോകം പ്രാപിച്ചു. ആറാമത്തെ വയസ്സിൽ മാതാവ് ആമിനയും അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. പിതാവിന്റെ അഭാവത്തിൽ പരിരക്ഷണം ഏറ്റെടുത്ത പിതാമഹൻ അബ്ദുൽ മുത്ത്വലിബും പ്രവാചകന് എട്ട് വയസ്സ് പൂർത്തിയാകും മുമ്പേ വിടപറഞ്ഞു. പിൽക്കാല സംരക്ഷണബാധ്യത വന്നു ചേർന്നത് പിതൃവ്യൻ അബൂത്വാലിബിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സാമ്പത്തിക പ്രയാസമനുഭവിക്കുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യവും പ്രവാചകന്റെ കൂടപ്പിറപ്പായി.

ചെറുപ്രായത്തിൽ തന്നെ ഇടയവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ട മുഹമ്മദ് നബിക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസം നേടാൻ അവസരം ലഭിച്ചില്ല. എന്നാൽ അന്നാട്ടിലെ വൃത്തികേടുകൾ അദ്ദേഹത്തെ അൽപംപോലും സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ല. അന്ധവിശ്വാസം, അനാചാരം, അധർമം, അശ്ലീലത, അക്രമം, അനീതി, മദ്യപാനം, വ്യഭിചാരം, കളവ്, ചതി ഇത്തരം ദുർവൃത്തികളിലൊന്നും വീഴാതെ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും കള്ളം പറയാത്തതിനാൽ 'വിശ്വസ്തൻ' എന്നർഥം വരുന്ന 'അൽ അമീൻ' എന്ന അപരനാമത്തിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

മക്ക കവികളുടെയും പ്രസംഗകരുടെയും സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും നാടായിരുന്നെങ്കിലും മുഹമ്മദ് നബി പാഠശാലകളിൽ പോവുകയോ മതചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുകയോ സാഹിത്യ സദസ്സുകളിൽ സംബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. നാൽപതു വയസ്സുവരെ അദ്ദേഹം ഒരൊറ്റ വരി ഗദ്യമോ പദ്യമോ രചിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രസംഗകഴിവ് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. സർഗസിദ്ധിയുടെ ലക്ഷണംപോലും കണ്ടിരുന്നില്ല.

മുഹമ്മദ് നബി നാൽപതാം വയസ്സിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചതോടെ ധ്യാനത്തിലും പ്രാർഥനയിലും വ്യാപൃതനായി. മലിനമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്ന് മാറി ഏകാന്തവാസം നയിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്ന് തോന്നി. അങ്ങനെ മക്കയിൽനിന്ന് മൂന്നുകിലോമീറ്റർ വടക്കുള്ള ഒരു മലയിലെ ഹിറാഗുഹയിൽ തനിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഹിറാ ഗുഹയിൽ കഴിയവെ ഒരു ലിഖിതവുമായി മലക്ക് ജിബ്‌രീൽ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു. ജിബ്‌രീൽ കൽപിച്ചു: 'വായിക്കുക.' ഇതുകേട്ട നബി തിരുമേനി പ്രതിവചിച്ചു; 'എനിക്ക് വായിക്കാനറിയില്ല.' മലക്ക് വീണ്ടും വായിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടു. പ്രവാചകൻ തന്റെ മറുപടിയും ആവർത്തിച്ചു. മൂന്നാമതും വായിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ മുഹമ്മദ് നബി ചോദിച്ചു: 'എന്താണ് ഞാൻ വായിക്കേണ്ടത്?' അപ്പോൾ മലക്ക് ജിബ്‌രീൽ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു: 'സൃഷ്ടിച്ച നിന്റെ നാഥന്റെ നാമത്തിൽ നീ വായിക്കുക. അവൻ മനുഷ്യനെ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചതിൽനിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചു. വായിക്കുക: നിന്റെ നാഥൻ അത്യുദാരൻ. പേനകൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ചവൻ; അവനറിയാത്തത് അഭ്യസിപ്പിച്ചവൻ.'

അങ്ങനെ ദൈവം തന്റെ ദാസരിൽനിന്ന് മുഹമ്മദിനെ തന്റെ ദൂതനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. ഒരിക്കൽ കൂടി ഉപരിലോകം ഭൂമിയുമായി സംഗമിച്ചു. മനുഷ്യമനസ്സിലേക്ക് ദിവ്യസന്ദേശങ്ങൾ പ്രവഹിച്ചു. ദൈവത്തിന് മനുഷ്യരാശിക്കു നൽകാനുള്ള അന്ത്യസന്ദേശം. അന്നോളം കച്ചവടക്കാരനും ഭർത്താവും കുടുംബനാഥനും മാത്രമായ മുഹമ്മദ് ദൈവദൂതനായി മാറുകയായിരുന്നു. ഹിറാ ഗുഹയിൽനിന്ന് ലഭിച്ച വേദ വെളിച്ചവും ചുണ്ടുകളിൽ ദിവ്യവചനങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. തുടർന്ന്

നീണ്ട് ഇരുപത്തിമൂന്ന് വർഷം നബിതിരുമേനിക്ക് ദിവ്യ സന്ദേശങ്ങൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിലൂടെ അവതീർണമായ ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണ് വിശുദ്ധഖുർആൻ. മനുഷ്യരാശിക്കു ലഭിച്ച ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹവും ആ ഗ്രന്ഥം തന്നെ.

സമഗ്ര വിപ്ലവം

കാലം നിരവധി മഹാന്മാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ, ഭരണാധികാരികൾ, പണ്ഡിതന്മാർ, പ്രതിഭാശാലികൾ, കലാകാരന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, മത നേതാക്കൾ, തത്വചിന്തകന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞർ, സാങ്കേതിക വിദഗ്ധർ.... മഹാന്മാരുടെ പട്ടിക ഇനിയും നീട്ടാം. അവരിൽ ചിലർ ചരിത്രത്തെ നിർണായകമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

എന്നാൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ) അവരിൽ നിന്നെല്ലാം തീർത്തും വ്യത്യസ്തനായി നിലകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സമാനതകളോ ഉദാഹരണങ്ങളോ ഇല്ല. എത്ര വലിയ മഹാന്മാർക്കും ജീവിതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് മാറ്റമുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. മാനവ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുമേഖലകളിലും സമഗ്രമായ വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ച ഒരൊറ്റ വ്യക്തിയേ ചരിത്രത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ അന്ത്യദൂതനായ മുഹമ്മദ് നബിയാണ്.

ശീലിച്ചുവന്ന ജീവിത ശൈലിയും പരിചയിച്ചുപോന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളും ആചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചര്യകളും ഏതൊരു മനുഷ്യന്റെയും ഏറ്റവും വലിയ ദൗർബല്യമാണ്. അതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുക ഒട്ടും എളുപ്പമല്ല. ഈ രംഗത്ത് മുഹമ്മദ് നബി വരിച്ച വിജയം വിസ്മയകരമത്രെ. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അറേബ്യൻ സമൂഹത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം അറുതിവരുത്തി. കല്ലുകളുടെയും മരക്കുറ്റികളുടെയും മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചിരുന്ന അവരെ ഏകനായ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ മാത്രം ശിരസ്സ് നമിക്കുന്നവരാക്കി.

തിന്നും കുടിച്ചും ഭോഗിച്ചും മദിച്ചും സുഖിച്ചും ഉല്ലസിച്ചും തീർക്കാനുള്ളതാണ് ജീവിതമെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ജനസമൂഹത്തെ മരണാനന്തര ജീവിത വിജയമാണ് യഥാർഥ വിജയമെന്ന് പഠിപ്പിച്ചു. അരാജക ജീവിതത്തിന് വിരാമമിട്ട് അവരെ ക്രമങ്ങളുടെയും വ്യവസ്ഥകളുടെയും അതിരടയാളങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്നവരാക്കി മാറ്റി.

ജീവിതത്തിന്റെ മൗലികാവശ്യങ്ങളിലൊന്നായി മദ്യത്തെ എണ്ണിയിരുന്ന അറേബ്യൻ ജനതയെ മദ്യമൊഴിച്ച പാത്രം പോലും ഉപയോഗിക്കാത്തവരും മദ്യം വിളമ്പുന്ന സദസ്സ് ബഹിഷ്കരിക്കുന്നവരുമാക്കി മാറ്റി.

അശ്ലീലതക്കും നിർലജ്ജതക്കും ലൈംഗിക അരാജകത്വത്തിനും അടിപ്പെട്ട് വൃത്തിഹീനമായ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന സമകാലിക സമൂഹത്തെ കർക്കശമായ സദാചാര നിയമങ്ങൾ കൃത്യമായി പാലിച്ച് വിശുദ്ധ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കി. ദുർബലനിമിഷത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വീഴ്ചകൾ തുറന്നു പറഞ്ഞ് ശിക്ഷ ഏറ്റുവാങ്ങാൻ തിടുക്കം കൂട്ടുമാറ് ആത്മസംസ്കരണവും ശിക്ഷണവും നേടിയവരാക്കിത്തീർത്തു.

കുടുംബകലഹത്തിന്റെയും ഗോത്രമാത്സര്യത്തിന്റെയും ഇടുങ്ങിയ ലോകത്തുനിന്ന് അവരെ മോചിപ്പിച്ച് ഏക ലോക വീക്ഷണത്തിന്റെ വക്താക്കളാക്കി. പകയുടെയും പാരുഷ്യത്തിന്റെയും പ്രാകൃതചിന്തക്കുപകരം സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും വികാരങ്ങൾ വളർത്തിയെടുത്തു. സ്വാർഥവികാരങ്ങൾക്ക് അറുതി വരുത്തി സാഹോദര്യ ബോധം ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. അക്രമത്തിന്റെയും അനീതിയുടെയും ഇരുണ്ട ലോകത്തുനിന്ന് അവരെ സമാധാനത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും വെളിച്ചത്തിലേക്കു നയിച്ചു.

അടിമകളെയും ഉടമകളെയും മേലാളന്മാരെയും കീഴാളരെയും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന സാമൂഹിക അസമത്വത്തിന്റെയും ഉച്ചനീചത്വത്തിന്റെയും അവസാനത്തെ അടയാളം പോലും തുടച്ചു നീക്കി. എത്യോപ്യക്കാരനായ ബിലാലും റോമക്കാരനായ ശുഐബും പേർഷ്യക്കാരനായ സൽമാനും മക്കക്കാരനായ അബൂബക്റും മദീനക്കാരനായ സഅ്ദും ഒരേ സമൂഹത്തിലെ സമന്മാരായ അംഗങ്ങളും തുല്യ പൗരന്മാരുമായി മാറി. ഒരുകാലത്ത് നീഗ്രോ അടിമയും എത്യോപ്യക്കാരനുമായ ബിലാൽ ഉന്നതകുലജാതരായ ഖുറൈശികളെക്കാൾ മഹിതമായ പദവിയിലെത്തി. പ്രവാചകൻ നയിച്ച വിപ്ലവത്തിന്റെ വിജയ പ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതുപോലും അദ്ദേഹമാണ്.

ഇവ്വിധം മുഹമ്മദ് നബി ഇരുപത്തിമൂന്നുവർഷത്തെ നിരന്തര യത്നത്തിലൂടെ മുഴുജീവിതത്തിലും സമൂലമായ മാറ്റം സംഭവിച്ച ഒരു സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുത്തു. ഒട്ടകത്തിന്റെ മൂക്കുകയർ പിടിച്ചു നടന്നിരുന്ന അറബികളെ ലോകത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിക്കുന്നവരാക്കി പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. അന്ധവിശ്വാസികളെ സത്യവിശ്വാസികളും നിരക്ഷരരെ സാക്ഷരരും പ്രാകൃതരെ പരിഷ്കൃതരും കാട്ടാളരെ നാഗരികരും പരുഷ പ്രകൃതരെ പരമ ദയാലുക്കളും ക്രൂരരെ കരുണാർദ്രരും പരാക്രമികളെ പരോപകാരികളും ഭീരുക്കളെ ധീരന്മാരുമാക്കി. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും അക്രമങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും അറുതിവരുത്തി. സാമൂഹിക അസമത്വവും സാംസ്കാരിക ജീർണതയും രാഷ്ട്രീയ അടിമത്തവും ധാർമികത്തകർച്ചയും സാമ്പത്തിക ചൂഷണവും ഇല്ലാതാക്കി. അടിമകളുടെയും അധഃസ്ഥിതരുടെയും നില മെച്ചപ്പെടുത്തി. അഗതികൾക്കും അനാഥർക്കും അവശർക്കും അശരണർക്കും ആശ്വാസമേകി. സ്ത്രീകളുടെ പദവി ഉയർത്തി. കുട്ടികൾക്ക് മുന്തിയ പരിഗണന നൽകി. തൊഴിലാളികൾക്ക് മാന്യത നേടിക്കൊടുത്തു. പാവപ്പെട്ടവർക്ക് പരിരക്ഷ നൽകി. വ്യക്തിജീവിതത്തെ വിശുദ്ധവും കുടുംബഘടനയെ ഭദ്രവും സമൂഹത്തെ സംസ്കൃതവും രാഷ്ട്രത്തെ ക്ഷേമപൂർണവുമാക്കി. കിടയറ്റ സംസ്കാര-നാഗരികതകൾക്കും ജന്മം നൽകി. അന്ന് പ്രവാചകൻ വളർത്തിയെടുത്ത സമൂഹത്തോളം മാതൃകാപരമായ ഒന്ന് അതിനു മുമ്പോ ശേഷമോ ലോകത്തുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ സമൂഹത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ് ഇന്ന് ലോകമെങ്ങുമുള്ള ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹം. എന്നാൽ പ്രവാചകൻ വളർത്തിയെടുത്ത സമൂഹത്തിന്റെ ജീർണത ബാധിച്ച തുടർച്ചയാണിതെന്ന് പറയേണ്ടി വരും. പ്രവാചകനെ പിന്തുടരുന്നതിൽ സംഭവിച്ച വീഴ്ചയാണ് അതിന് കാരണം.

നിസ്തുല മാതൃക

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ മനസ്സ് നിറയെ സമൂഹത്തോടുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളായിരുന്നു. അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും വിപത്തുവരുന്നത് അദ്ദേഹത്തെ അത്യധികം പ്രയാസപ്പെടുത്തി. ജനം സന്മാർഗം സ്വീകരിക്കാതെ പാപത്തിന്റെ പാഴ്ചേറിലമർന്ന് നശിക്കുന്നത് സഹിക്കാൻ നബിക്കായില്ല. അവരെക്കുറിച്ച ആകുല ചിന്ത അദ്ദേഹത്തെ ആത്മനാശത്തോളമെത്തിച്ചു. അല്ലാഹു അതേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് മുന്നറിയിപ്പു നൽകി: "അവർ വിശ്വാസികളായില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് ദുഃഖിതനായി നീ നിന്റെ ജീവനൊടുക്കിയേക്കാം." (ഖുർആൻ: 26:3)

തന്നെ കഠിനമായി ദ്രോഹിച്ചവർപോലും ദുർമാർഗികളായി ദുരിതത്തിലകപ്പെടരുതെന്ന് അദ്ദേഹം ആത്മാർഥമായി അഭിലഷിച്ചു. മക്കയിൽ ജീവിതം ദുസ്സഹമായപ്പോൾ അഭയം തേടിയാണ് അദ്ദേഹം ത്വാഇഫിലെത്തിയത്. അവിടത്തുകാർ അഭയം നിഷേധിക്കുക മാത്രമല്ല, കഠിനമായി മർദിക്കുകയും ആട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ പ്രവാചകൻ അനുമതി നൽകിയില്ല. അവരുടെ രക്ഷക്കായി പ്രാർഥിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.